

THOMAS LINDNER

Carmina miscellanea selecta

EDITION
TANDEM

THOMAS LINDNER

Carmina miscellanea selecta

Titelbild: Collage von Autographen

Druck: druck.at

ISBN 978-3-904068-93-2

© 2023 EDITION TANDEM, Salzburg | Wien
www.edition-tandem.at

© Thomas Lindner, *P.L.*

CARMINA LATINA

*Collis erat, quem conscendi, viridantibus uber
Graminibus, venti me palpavere tepentes.
Ac simul insedi scamno, quod vertice summo
Apposita mensa spatiantibus otia praebet,
Flatibus aëriis frumenti flava fluebat
Copia. Pone fuit late mea terga deumbrans
Fagus amoenicolor foliisque salubribus ampla.
Ecce, subit virgas et vimina turbidus aër.
«Ventule, ne scriptas asporta, stulte, papyros!»
Inquam, vix potui manibus reprehendere chartas.
Decidit ut lentus modico curvamine clivus,
Sub tumuli radicibus est cannaque palustri
Cincta palus stipulisque vagis et harundine molli.
Alituum decus hac servatur versicolorum
Tunc avibus solis pulchra regione tributa.
Inde lacuna subest limoso plena liquore:
Artubus hic limus sanandis aptus habetur.
Saepe solent homines ibi nare diebus apricis;
Sole fruuntur aquisque nigris. Pars altera circum
Ambulat incumbens collatis postmodo sellis.
Immemor ultima pars nandi studiosaque fuscii
Corporis usque iacet bacchans in caespite culto
Affectatque cutem comburi nardificatam.
De tumulo vergit pulcher conspectus in agros.
Gramina fenisece succidunt falcibus uncis
Quadriugisque ferunt ingentia fena covinnis.
«Sedula gens!» mecum dixi vultumque levavi*

*Rudera miratus lapidum spatiosaque saxa
Fissa velut valido pugno vel fulmine forti;
Quod Mare Saxosum longaeva vocaverat aetas.
Sic nonnulla fenestra domus, quae rupis acutae
Hanc iuxta speculam – priscum cui Noctua nomen –
Parva quidem magnis scopulis audacter adhaeret,
Fulsit ut ignipotens adamas flammansve metallum.
Tramite serpenti petiere cacumina summa
Innumeri sudore suo febrique gementes,
Cum me frondicomans umbra circumdaret arbor:
Me quotiens collis memorem meminisse iuvabit! ⊗*

*Fons scatet, exigua de rima deflua lympa
Labitur et lapides vocali murmure pulsat.
Continuusque latex liquido splendore coruscans
Crescit et alveolo cohibetur stilla pusillo.
Et citius refugit montes, ubi natus, apricos
Rivus et acceptis torrentibus amplificatur.
Interea silvae breviter iam flumine facto,
Quae viridi densis dumis fragrabat odore,
Appropiant undae; rapido sorbentur hiatu.
Lenis aquae flumen tacito cum murmure manat
Limpida per silices iactantes fulgura sursum.
Quam fuit ille locus pullo velamine tectus,
Fronde locupletes foliisque recentibus aucti
Quod rami dederant umbrosi lucifugique.
Quam fuit haec regio iucunda fusa quiete:
Qualia silva sopora silentia donat amoena,
Qualis in hac habitat pax candida valle tacenti!
Acrius intendas aures: cantare canoro
Agmina parva vigil cantu vident alisequorum*

*Et placido paulum vento fruticeta moveri?
Ripa videtur et herba videtur et ulva cubare:
Sic quoque cuncta silent, taciturne profluit amnis.
Parva morast: primi radii iam vimina lustrant
Confestimque plagas ridens sol vertit opacas.
Et simul incipiunt tremulae titubare fluentis
Ocius et magni crispantur fluminis undae.
Tamquamsi subito tempestas dira propinquet
Fulminis occultans oculis, non auribus, ictum;
Qui fremor ambiguus paulatim crescit et inde
Horrisono strepitu bombos simulare sonoros
Suevit et attonitis angorem ferre molestum:
Sic ex longinquo primum clangore furente
Vertice perceleri guttae properare videntur,
Vertice perceleri passim rapiuntur in arta
Saxa, furor quorum (iam vox me deficit aegra)
Dicitur et divis audiri sede superna.
Inde viast praeceps super aëra; ruderam rumpit
Alveoloque carens rapidus fluvius volitando
Decidit instabiles latices neque semita ducit
Instabilesque cadunt super aëra praecipitanter,
Instabiles latices titubant properi — impulsu
Tangit humum flumen bruto simul obtusoque.
Impete iactantur vehementi turbinis instar
Fluctus spumosi vibrantque tonantque coacti.
Alveus ut reddatur aquis condantur et undae,
Cura fit Amnigenae: quaerendo cuncta reformat.
Sic amnis sensim placatur et exhilaratur.
Perfluit arva dein navis celebrata colonis,
Florigeros campos lateque patentia prata
Visit et ignotas urbes hominesque salutat. ⊗*

*Tempore brumali terris gelida nive pressis,
Cum vico matris natali more morarer,
Mane sedens tectis aviae fumante camino
Quam fervore diu misso fornace fruebar!
Quam mihi dulce foco lassari saepe crepante!
E plena tandem matercula nava culina
Dulcia poma sui perquam studiosa nepotis
Atque dapēs multas, quae denique restituerunt
Corpora fessa, tulit pretiosa condita lance.
Dein esis epulis potu fruiturus odoro
Auribus intentis narrantis ab ore pependi:
«Dum pueri fuimus tenues, ego, Francius ille,
Aequanima celerique manu collegimus ambo
(Hic tunc ludus erat nobis) pictasve columbas
Aut alias volucres varias et versicolores,
Alituum decus ut magna veniret in urbe.
Mense dies fuit apta – libens reminiscor – Aprili;
Nulla petituris nobis mora: voce modesta
Ivimus ad patrem, sella qui sedit eburna
Publica perlustrans, semper quae legerat, acta.
Ut pater audivit, metuenti reddidit ore:
«Unica vos estis taetris intacta periclis
Spes mea. Nunc igitur dictis parete paternis!
Concedam vobis tam dudum fota cupita,
Alituum decus ut pictarum veneat urbe,
Legibus his: hora tantum revenite diurna,
Ne videam vos immemores et nocte vagantes!
Neu sermoniferi perlectent vos peregrini,
Blandificis donis qui temptent usque tenellos!
Sin amiseritis regionem, quaerite promptim
Urbis praetorem: plateam monstrabit eundam.
Tum cum vendideritis aves et vespera subsit,*

Ite domum recta: penitus mea verba tenete!>
Dixerat et madidis felices basia malis
Figimus <Alme pater> respondens quisque <valeto!>
Ille dein nos dimittit lacrimasque reterget.
Ferrivia vehimur cavea tuitante palumbes
Fulgidulos (nunc crede mihi), quos ferriviantes,
Qui digitum dederant, affecti vulnere parvo
Admirabantur tamen ac mulcere volebant.
Urbem perveniebamus. Quae turba meantum
Quique tumultus adest! Quo sunt loca plena crepore!
Nec mora: largificis stipibus nec laude minore
Sunt breviter volucres a praetereuntibus emptae;
Tempus abit memoresque domum proficiscimur inde.
Urbis erat nobis haec experientia prima.»
Desierat matercula; nunc thea frigida factast:
Tam sollers auditor enim iam carmen adumbro. ⊗

Cum tenebrae pulsae fugissent lumen Eoum,
Dulciter irrorans caelos Aurora rubore
Hausit agros placidis radiis super aethera netis.
Nec mora, fulgenti successim templa superna
Lumine concelebrat nocturnas solvere nubes,
Tergere sol gelidum parat almus denique rorem;
Atque mera fundens tellurem luce cubantem
Excitat usque gravem somno penetratque volatu
Vitali felix auras et agrestia rura.
Lene beant zephyri campos ventique tenelli
Hos comitantur et arva suo cum flamine molli
Inficiunt tepidique calore mapalia mulcent.
Ah! celebrate diem, Nymphae, celebrate canoro
Lumina clara poli, mea rustica numina, cantu!

*Rus cantetis, ubi valido bove sedulus agris
Infundit sulcos et mitia poma colonus
Educat ac paula contentus fungitur olla.
Rus, ubi pascit oves et pastor harundine dulci
Dulces adducit cantus et pectore fortem
Ardorem nutrit, formosae Phyllidis ignem.
Et cantate nemus, densis ubi conditus ulmis
Rivus in alveolo parvo plenoque lapillis
Labitur: hic undae muto cum murmure manant.
Saepe subit Corydon ardenti pectore silvam
Phyllida visurus, suavi fruiturus amore;
Quot perceperunt carae promissa puellae,
Pignora summisso pueri virgulta susurro!
Qualia singultant iuncti bona basia dantes!
At nemus amborum numquam secreta recludet. —
Quale capit desiderium mea corda morandi!
Campus agerque mihi cari dilectaque prata:
Vos iterum rursusque beato corde saluto.
Sic, mea Musa, mera mera pascua laude loquaris! ⊗*

*Diffugiunt tenebrae pulsatae lumine claro
Paulatimque polum subeunt dilucula canum
(Tunc invisibili noctem deprivat amictu
Mirificis urgens alboribus alta potestas).
Perspicue iamiam surgit telluris ab imae
Margine postremo digitis aurora rubellis
Fornicibus caeli subtexens tenuia fila.
Interea currente die vi candidus aucta
Sol oritur potiore sororem lampade sectans,
Maiestas et rex caeli venerandus aprici:
Indicat assiduam vitam iubar atque iuventam.*

*Lene solum palpantur amoenis flatibus aerae
Ac varios flores ac mollia gramina campi
Poplite melligero pictis apis instrepat alis,
Nectare pasta bono celeri volat inde susurro.
Sensibili vix ascensu volventibus horis
Gemma poli pollet summoque cacumine sistit,
Perpetuis radiis vehemens loca subdita torret
Et validis terram fervoribus urit inermem.
Nullus inest exinde vigor depulsus inique:
Arva, quibus sua vita fuit muscis apibusque,
Nunc exhausta iacent raptoque liquore gemiscunt
Arboribusque color viridis decedit ob aestum.
Nec lacubus sua gutta manet: siccantur et umor
Schemata densescens describit in aëre parva,
Quaeque putas vidisse redarguerisque videndo.
Sic natura fatigatast et torpida languet,
Languet, luget et inde siti vexata periret,
Ni deus altitonans miseram miseratus adesset.
Cum graviter terram cernit segetesque sitire,
«Venti, confestim pullos conquirite nimbos,
Nubila» dixit «adeste simul: nunc ferte dolenti
Imbris opem Cereri! Phoebos praeccludite portas
Exhaustumque solum madeat viresque resumat!»
Nec mora, terrisono veniunt rumore procellae
Partibus inflantes diversis pellere nubes;
Appulsis faciunt molem: via lucis ademptast.
Fulgura continuo nitida nitidissima luce
Flammivomoque furore micant ac perpete bombo.
Et facies terrae nunc solvitur exoptata
Proluvie breviterque deus fera fulmina vibrat.
En! subito nimbi tenuantur et imber alendo
Lenis in arva prius flaccientia decedit: eia,*

*Phoebe, nites et tu rutilus rursusque sagittas
Aureolas levioꝛe quidem nunc impete mittis,
Aureolas, graciles quae guttas imbris aquosi
Findunt findunturque vagoque colore retexunt.
Viribus assumptis iterum bona surgit arista
Et bibulus suspirat ager madidusque revivit:
Sic nova purgata natura renascitur aethra!* ⊗

*Umbra fuit, qua calcavi pede devia fesso
Perdita iucundae percontans dona quietis.
Qualis erat nubes et inxsuperabilis horror
Taeter et anxiferae torturae mentis inermis.
Cor mihi subtrepidat divulso pectore quassum
Aegraque sulfurea mens est infecta mefite,
Quam lacerata cavo tellus exhalat hiatu.
«Cedite» clamabam «circumvolitantia» saepe
Territus ore macro «flaccenti cedite monstra!»
Viribus extremis attempto flectere gressum
Inceptum dirum fugiturus; at ultimus angor
Quaeque dolorifice produxerat omen imago
Denique sopierant mentem vultumque tenebris. —*

*Languidus exiguo post tempore tempora bruta
Sentio, consurgens titubo male sobrius ipse
Palpebris laxis et mente gravedine fusa.
Supremo nixu mihi lumina tollere demum
Contigit et nebulosa queo loca cernere vultum
Nube recedenti velatus. Liquida nubes
Me patiente (pati mihi mens fuit) inde retextast. —*

*Sed quali felix iterum, mirabile fictu,
Numine, nescioqua clementi sorte solutus?*